

ŠTEV. 8

1935/36

LETNIK 66

Maksimov:

Poje mi, poje, ptičica ...

Poje mi, poje, ptičica:
»Spet sem iz daljnih krajev prišla.

Tiha otožnost legla v srce
sredi mi tuje je deželé.

Jasno tam vedno je nebo,
pesmi vesele iz prsi vro.

Dvigne na pot me tajni ukaz
gledat, kako je tukaj pri vas.

Vetriči lahni, sinovi planjav,
božajo cvetje kakor v pozdrav.

Lepe so daljne tuje zemljé,
vendar le eno ljubi srce:

Tu, kjer uživala prvi sem raj,
bodi še zadnji počitka mi kraj.«

Gustav Strniša:

Vrtec.

Vsak človek vrtec svoj ima,
življenja vrt, ~~vro~~
v njem dela, trudi, se peha,
dokler ne pride smrt!

Kdor je lenuh in pridanič,
poganja mu plevel,
brez cvetja je njegov vrtič,
brez truda — dobrih del!

Kdor priden je in se znoji,
pridela mnogo rož
in sadja si do konca dni,
a biti mora mož!

Vsem, ki umro, Bog gospodar
pregleda vrt tedaj,
le kdor je dober bil vrtnar,
povabil ga bo v raj!

Francè Bevk:

Medvedek Capljač.

Zgodba za najmlajše.

Ilustriral Fr. Košir.

10.

Capljač ni več mislil na to, da bi odšel po svetu. Ne bi se mogel ločiti od strica. Le na redke čase je izginil v gozd, da si je poiskal kako slaščico. Vsakikrat se je naglo vrnil. Bil je poslušnejši kot kdaj prej. Bratcema, Šaparju in Švedraču, ni več nagajal. S Cmokačko, ki tudi ni bila več tako sitna, sta postala velika prijatelja.

Vse jim je bil le stric. Medvediči se ga niso mogli nazijati. Neprestano so silili vanj.

Plešimož jim je rad drugoval. Saj so mu bili za kratek čas. Ob počivanju in dobri hrani se mu je vrnilo nekaj nekdanjih moči. Ni bil več tako zelo mršav. Toda tak kot Godrnjavs še zmeraj ni bil.

Rad je veliko spal. Tedaj so ga morali medvediči pustiti v miru. Niso mu smeli plezati po trebuhu. Ne mu metati suhljadi na glavo. In tudi vreščati niso smeli.

Včasih sta se Šapar in Švedrač vendarle spozabila.

»Tiho!« ju je opomnil Capljač. »Stric spi!«

Če se le dolgo ni prebudil, so si znali pomagati. Poiskali so šibo in ga z njo podrezali v nos. Plešimož je kihnil in se je prebudil. Mislil je, da je muha. Nato si je pretegnil šake in se dvignil.

Vsi medvediči hkrati so bili na njem. Plezali so mu v naročje in na glavo. Drezali so ga v uho. Šteli so mu kremplje in ga vlekli za dlako. Odpirali so mu gobec in mu gledali v grlo.

Stric je bil potrpežljiv. Nikoli jih ni kregal, kaj šele, da bi jih udaril. Le smejal se jim je. Kadar so le prehude uganjali, je zmajeval z glavo. Nikoli jih ni zatožil.

Takega strica je bilo res lepo imeti. Medvediči so bili zadovoljni z njim. In ponosni so bili nanj! Plešimož nikakor ni navaden medved. Niti Kosmatinovi niti Hrustovi se niso mogli ponašati s takim stricem. Vse življenje je hodil po svetu. Videl je mesta in vasi. In koliko ljudi in različnih živali!

In da bi ga slišali, kako je znal pripovedovati! Jezik mu je tekkel, kot da mu je namazan. Prav gotovo, da je bil zelo učen. Najučenejši med medvedi. Škoda, da v Hudi luknji ni bilo šole. Postavili bi ga bili za učitelja.

Ni ga bilo treba šele prositi, naj jim kaj pripoveduje. Kadar je bil dobre volje, je kar sam začel. In dobre volje je bil vsak dan. Nekatere stvari je pripovedoval tudi po večkrat. Toda medvedičem so bile vsaki-krat nove.

Capljač je izvedel od strica veliko novega. Med drugim tudi to, da je tisto, kar je videl oni dan, voz. In žival spredaj je bila konj. Ta žival ni huda. Služi človeku, da mu vleče. Na vozu je sedel človek, ki je kadil pipo. Tak človek, ki rije po zemlji, je kmet. Človek ne hodi vedno po dveh nogah. Kadar se opijani, hodi tudi po štirih. Če pa sede na voz, ga samo nese naprej.

Medvediči so od začudenja odpirali gobčke.

Plešimož jim je pripovedoval samo o konjih, ovcah in psih. Na svetu je še mnogo drugih živali. Nekatere so zelo hudobne. Včasih so ga ponoči zaprli v hlev. Tam je videl vole, krave in prašiče. Vmes je bila samo lesena stena. Voli imajo močne roge, zato se jih je vedno zelo bal. Tudi krave imajo roge. Prašiči pa grdo krulijo. Vse te živali so ga sovražile. Vsakikrat so se hudo pritoževale nad njim. In vendar jim nikoli ni skrivil niti dlake.

»Jaz sem že videl zajca,« je povedal Švedrač.

»In jaz polha,« se je pobahala Cmokačka.

Tako so tudi medvediči povedali, kaj vse so že videli. Bilo je bore malo. Nekaj več je vedel Capljač. Toda Plešimož jih je kljub temu poslušal in se čudil.

Kadar je Plešimož nehal pripovedovati, so ga medvediči zaprosili:

»Zaplešite nam, stric, zaplešite!«

Ne, sam ni rad plesal. Ni se mu več ljubilo. Nihče ga ni priganjal z bičem ne mu piskal na dudo. Poleg tega so mu bile noge tako lesene. Čisto se je bil odvadil plesati.

In vendar medvedičem nikoli ni odrekel prošnje. Le vpričo brata ni nikoli zaplesal. In tudi ne vpričo Momljačke. Vedel je, da tega ne vidita rada. Spominjal ju je na sramoto in nesrečo.

Dvignil se je na zadnje šake. Poplesal je nekoliko, da so bili medvediči zadovoljni.

Capljač je bil ves navdušen.

»Tudi jaz se bom naučil plesati,« je rekel. »Nato bom hodil s človekom po svetu.«

»Ne bodi trapast,« ga je stric pokaral. In je zmajal z glavo: »Kaj si vsega ne izmisliš! Ne reci tega vpričo očeta, da te ne bo nažvižgal. Plesati človeku, to je za medveda sramota, velika sramota. In ne samo sramota, tudi nesreča. Če bi vedeli, koliko sem jaz pretrpel!«

Plešimož je globoko vzdihnil. Nato se je žalostno zamislil.

Medvediči so ga gledali.

»Ali so vas topli?« je vprašal Šapar.

»Ne samo topli,« je pripovedoval stric. »Če bi me bili samo s šibo, bi bilo še dobro. Bilo je mnogo hujše... Ko sem bil še majhen, sem zašel daleč od Hude luknje. Dobil me je človek. Potlačil me je v vrečo in me odnesel. Jokal sem, seveda sem jokal in vpil. Toda mati me ni slišala, bila je daleč. Človek mi je dal malo jesti. Bil sem ves črn od gladi. Ko sem nekoliko zrasel, me je zaprl v železno kletko. Pod kletko je zakuril ogenj. Začelo me je strahovito peči v tace. Hu, kako je to žgalo! Vstal sem pokonci, da me je peklo samo v dve šaki. Pa še tega nisem mogel prestajati. Privzdigoval sem zdaj eno zdaj drugo nogo. To pa zato, da me ni peklo v oba podplata hkrati. Človek pa je med tem piskal na dudo. Bolj ko je piskal, hitreje sem plesal in se vrтел... Tako sem se naučil plesati. Kadarkoli je človek zapiskal, sem takoj zaplesal, četudi me ni več peklo... Tako, vidite, je bilo, medvediči moji.«

Stari medved si je s šako otrl solzo iz oči.

Capljača ni več mikalo, da bi se učil plesati.

(Dalje.)

Gustav Strniša:

Velikonočna procesija.

*V soncu bandero vihra
s procesijo sredi polja:
molijo krepke kmetice,
rdeva deklicam lice,
žarki prijazno bleste,
njive se mlade smeje.*

*V soncu bandero vihra:
starci in starke, žené,
fantje, otroci hite.
Zadnja monštranca je zlata,
Jezus med brazdami gre,*

*vs a oživela je trata,
cvetke pomladne dehte.
V soncu bandero vihra,
dviga se — jadro nebeško,
barčico vodi človeško,
da ne zaide v temine,
se ne razbije v pečine!
V vasi ubrano zvoní,
zvonovi so se oglasili,
iz Rima so se povrnilí,
že Kristusu srečni pojo,
ki blagoslovlja zemljó!*

Zajčja nadloga v Zaplankah.

III.

To je bilo pa tistega leta in tisto zimo, ko je bil v Zaplankah tako hud mraz, da so Jurju brez puše pri zakurjeni peči v ustih sline zmrzovale. Snega je padlo tako na debelo, da so ljudje komaj upali pokukati skoz okno. V vseh Zaplankah je bil komaj en sam človek, ki je upal iz hiše. To so bili ata župan Teleban, ki so vsak dan hrabro zadeli na ramo svojo puško in šli na lov. Razume se, da so se večkrat vrnili vsi prezeblji, vselej pa brez plena. Odnehali pa vendar niso, tega jim ni dopustila njihova županska čast, ki zahteva celega, nepopustljivega moža, in tak so ata župan Teleban tudi bili.

Jur brez puše se pa tudi ni dal ugnati v kozji rog. In v resnici je Jur brez puše v kratkem postal spet junak, pa še večji kakor ata župan Teleban. Vsak dan je spravil vsaj enega zajčka ne na oni svet, marveč v svoj lonec in se z njim mastil. Vsi seveda mislite, da je kako puško kje staknil. A, kaj pa še! Motite se. Puško so imeli samo ata župan Teleban, druge puške pa v Zaplankah ni bilo. Po resnici in pravici rečeno: Jur brez puše je lovil zajce — z roko! Pa ni to prav nič smešnega in vem, da si mislite: Kako neki bo ta stara pokveka Jur brez puše v tako hudi zimi zajca z roko ujel, saj še po kopnem ni znal teči? Saj imate nazadnje kar prav, a tu je prišlo nekaj drugega vmes. Ni namreč Jur brez puše prav nič tekal za zajci, ampak so zajci pritekli k njemu. To je bilo nekaj čudovitega in se je moglo zgoditi samo v Zaplankah. Bilo je pa takole:

V tisti strašni zimi je torej bilo. Snega je padlo za moža visoko. Nekega večera, prav za prav je bilo že ponoči, se je Jur brez puše odpravil iz svoje bajte. Nekaj korenjev je vtaknil v žep in šel. Mraz je pa tudi tako razsajal, da so Jurju brez puše dolgi brki kar zamrznili in od brade so mu visele ledene sveče kakor od strehe. Komaj je zavil okrog ogla bajte, že je prepodil nekaj zajcev. Ko je prišel sredi polja, ga je mraz že pošteno trčel, pa se ni dosti menil za to. Okrog ušes mu je piskalo, tak veter je bril čez zasnežene poljane, in po žilah mu je že pol krvi zamrznilo. Če bi luna tako močno ne sijala in ga ne grela s svojimi žarki, bi bil Jur brez puše tisto noč učakal nesrečen konec svojega bednega življenja. No, hvala Bogu, tega se mu ni bilo treba bati, še pomislil ni na to, ampak je korajžno legel v sneg in se zabrskal vanj. Tako je ležal v snegu kakor v topli postelji. Med zobe je stisnil korenje, ki je gledalo iz snega. Držal ga je v zobeh kakor veliko, debelo cigaro. Če bi prišel kdo mimo, bi se mu o človeku še sanjati ne moglo, samo korenje bi videl, korenje, ki raste iz snega.

Tako je Jur brez puše ležal zabrskan v snegu, dolgo je čakal in čakal — nič. Pol ure je čakal — nič. Celo uro — nič...

Nenadoma pa je začutil, da mu je korenje med zobmi čudno oživel in da se je začelo premikati. Kakor da ga nekaj gloda, kakor da mu ga nekaj hoče izpuliti iz ust. Tedaj je pa Jurju brez puše zatrepetalo staro srce v nenadnem veselju, s stegnjenima rokama je zamahnil skupaj in — hopti — v rokah je držal — zajca. Brž mu je zavil vrat, vrgel ga malo v stran in se spet naglo zabrskal v sneg, koren spet potisnil med zobe in znova čakal. Spet je nekaj začelo glodati korenje — že je držal drugega zajca. Spet mu je zavil vrat, ga vrgel k prvemu in spet počakal tretjega, četrtega, petega... Da, pet zajcev je ujel prvi večer! Ležati

dve uri takole zakopan v sneg, to niso mačje solze. Človeku začne biti nekoliko mraz in počasi ga začne zebsti v mezince na nogah, na vse zadnje pa vendarle ni tako hudo, kakor bi človek mislil. Nikak čudež torej ni bil, če je Jur brez puše zajce z roko lovil, pa ni sam tekal za njimi, ampak zajci k njemu. Če pa kak nejevernik le še ne verjame in mu to

nikakor noče v glavo, naj pa morebiti sam poskusi, nemara bo tudi njemu sreča mila.

Takrat se je za Jurja brez puše začela nova, zlata doba. Ponoči je zajce lovil, podnevi jih je jedel in spal. Svoje skrivnosti pa ni živi duši v Zaplankah nikoli izdal.

Pa glej ga spaka, ko je nekega dne Jur brez puše obiral zajčja reberca, prilomastijo v njegovo bajto sam — bognasvaruj — ata župan Teleban.

»Ti, Jur, ti pa zajca ješ, a?«

»Tako je, ata župan, zajca jem«, je dejal Jur.

»Ti kanalja požrešna, vse zajce mi boš postrelil! Seveda, potem pa ni čudno, če se jaz dan na dan trudim, pa nobenega ne ustrelim.«

»Nobenega u-strelil, ata župan,« se zagovarja Jur brez puše. »Odkar ste mi puško vzeli, še nisem nobenega ustrelil in nikoli več nobenega ne bom.«

»Šment, še lagal mi boš! Saj prav zdaj zajca glodaš!«

»Tisto pa, ata župan, zajca pa res glodam.«

Toliko časa sta se pričkala v bese-dah, da je Jur nazadnje vendarle moral povedati, da

zajce kar z roko lovi. Atu županu Telebanu so od jeze seveda vsi sivi lasje pokonci stopili. Da jih z roko lovi, tega njihova sicer modra butica ni mogla razumeti. Jur je pa kar svoje tiščal naprej: zajca zagradi in ga ima!

»Ne boš me za norca imel, Jur! Ali veš, kdo sem jaz? Ti zajce streljaš, drugače ne more biti.«

Tedaj je pa Jurja brez puše ujezilo. Segel je pod klop in privlekel zajčjo kožo. »Pa pogledjte, ata župan, če je koža kje prestreljena, a? Jaz zajca zagledam, stečem za njim, zgrabim ga za rep in ga na mestu zadavim!«

»Tristo pipecev, Jur! Če si pa tak, pa bodi!« Ata župan Teleban se jasnemu dokazu niso mogli več upirati. Od jeze so pihali kakor gad na soncu in odhajali. Jur brez puše se je pa smejal, stopil na prag in za njimi fige kazal. Neznansko dobro se je to zdelo Jurju in od samega veselja se je sedemkrat na peti zasukal. (Dalje.)

Jože Dular:

Veliki teden ministranta Jančeta.

Janče je bil ministrant. Šest let mu je biló, ko je prvič stopil pred oltar. Tedaj še ni hodil v šolo. Bilo je na Telovo, pred procesijo. Bandera so že stala pred cerkvijo, ljudje so se zbirali v pare, vse je bilo pripravljeno, ko je nenadoma zmanjkalo šestega ministranta. Povsod ga je iskal cerkovnik, a zaman. Pa je zagledal Jančeta in ga vprašal, ali bi hotel nositi svečo pred nebom. Nič ni odvrnil Janče. Cerkovnik ga je odpeljal v zakristijo in nekaj minut nato je že stal sredi ministrantov. Sveča, ki jo je nosil, je bila težka in v vročini je omahoval, a bilo je vendar lepo: bil je ministrant.

Od tistega časa je mislil samo eno: da bi lahko vsak dan pred oltarjem prenašal veliko knjigo in molil v onem čudnem jeziku, ki ga zna sosedov Drejče. A želja se mu ni izpolnila. Sicer ga je še dvakrat poklical cerkovnik, da je šel po oglje in enkrat je celo razpihoval ogenj. Ko pa je vrtel posodo z ognjem, je zadel ob zid in raztresel žerjavico. Cerkovnik ga je zato zlasal in poslej se ni več upal v njegovo bližino. Samo gospodu župniku je nekoč plašno omenil, da bi rad postal ministrant.

»Zakaj ne, Janče! Malo počakaj, da dorasteš in pojdeš jeseni v šolo. Potem pa, potem boš pa lahko ministrant.«

Župnik ga je pobožal po kuštravih laseh in odhitel v zakristijo.

Sedaj je čakal Janče dvojce: da zraste do one višine, ki je potrebna ministrantu, in da pojde v šolo. Za drugo ni skrbel, samo jedel je več kot prej in vedno izpraševal mater, kdaj bo sejem v mestu, da mu bo kupila knjige.

No, končno je šel v šolo, ministrant pa ni postal. Tedaj je spet povprašal župnika, ali lahko pride v zakristijo. Župnik pa se je samo nasmehnil.

»Počakaj, Janče, še malo počakaj, da spoznaš črke. Kako boš bral po latinsko, ko še slovenski ne znaš!«

Od tedaj se je Janče izogibal župnika in cerkovnika. Tudi s sosedovim Drejčetom ni več govoril. Samo učil se je.

Minili sta dve zimi in naslednjo pomlad — Janče je bil že v drugem razredu — ga je ustavil gospod župnik v šoli in mu dejal:

»Janče, ministrant si lahko, če boš priden. V nedeljo popoldne bo križev pot in ti boš nosil križ.«

Nedelja je prišla. Eno uro pred popoldanskim opraviлом je prišel Janče v zakristijo. Oblekel se je in nepremično držal križ. In ko je prišel gospod župnik, ga je zopet pogladil po svetlih laseh in mu dejal:

»Sedaj pa Janče, sedaj. Brati že znaš. Ko bomo končali križev pot, pridi k meni v župnišče, da ti bom dal ono latinsko knjižico. Drajše pojde v jeseni v mestne šole, potem boš pa ti ministroval namesto njega. Privaditi se moraš in boš zato že sedaj pomagal. Na veliki teden bo dosti dela.«

V Jančetu je vse kipelo od veselja. Skoraj bi izpustil križ in zavriskal kot včasih na paši, če se ne bi o pravem času spomnil, da je v cerkvi in da ga vidijo župnik, cerkovnik in drugi ljudje.

Kako je tisto popoldne prenašal križ od postaje do postaje, se pozneje zunaj cerkve ni več spominjal. Slišal je samo duhovnikove molitve in petje po cerkvi, a vse je prevpil drugim neslišen glas v njegovem srcu: »Ministrant boš! Še letos, še to veliko noč, čez nekaj tednov!«

* * *

Bližal se je veliki teden. Tako nenadoma je prišel, da Janče sam ni vedel kdaj. V dveh tednih se je naučil vse latinske molitve. Na šolo je skoraj pozabil, nič več ni jedel toliko kot prej in nič več se ni v izbi ob vratih meril, ali je že dovolj velik za ministranta. To sedaj ni bilo več potrebno.

Oče je videl to spremembo v fantu. Nič več ga ni priganjal zjutraj, da bi gnal voli in kravo na pašo. Janče je vstal, odšel v cerkev ministrirat, nato v šolo in popoldne je bil prost.

Cvetna nedelja je prišla. Lansko leto je Janče še delal butaro. Sicer je tudi njegov starejši brat naredil eno, a Janče je hotel imeti svojo. Lepo iz vrhja jo je povezal, nato ovil z bršljanom in prav na vrh je pritrdil pomarančo. Letos se ji bo moral odreči. Saj ni mogoče držati v eni roki kadilnico, v drugi pa butaro!

Pa je bilo le lepo. Trikrat je šel z gospodom župnikom, s strežniki in cerkovnikom okoli cerkve. Pri tretjem obhodu so se po trkanju s križem odprla vrata. Kamor se je ozrl, samo zelenje, zvonovi, orgle, dišeči oblaki kadila. Janče se je veselil in v srcu mu je vriskalo.

Na veliko sredo so navadno postavljali božji grob. Ko je Janče ta dan odhajal iz zakristije, mu je rekel cerkovnik:

»Popoldne pridi, boš pomagal. Podržal boš kaj in rože bo treba znati skupaj.«

Stvari za božji grob so bile na cerkvenem podstrešju. Tja gori so šli popoldne cerkovnik, trije fantje in Janče. Najprej v zvonik in nato skozi ozka vrata na podstrešje. Joj, koliko novega je videl Janče! Polomljene svetniške kipe, zaprašene svečnike, staro bandero in še marsikaj. Tako čudno mrko in temno je bilo tukaj gori. Nič vonja po kadilu, nič sveč, nič svetlega sonca. Samo mrak. Dvakrat se je Janče spotaknil ob prečni tram. Le zakaj imajo tako lepe stvari, kot je božji grob, tu na podstrešju? Saj bi jih lahko shranili v zakristiji ali v župnišču v oni sobi, ki v nji vsako četrto leto prebivajo škof, ko pridejo birmovat. Sicer pa je prazna, kot mu je pravil župnik takrat, ko ga je prvič povabil v župnišče. Tako je ugibal Janče in se tretjič prekobalil preko starega svečnika.

Končno so prišli do iskanih stvari. Cerkovnik si je naprtal na ramo Oljsko goro, fantje pa so po vrsti pograbili posamezne dele jeruzalemskega mesta, svete žene, svetilnike in končno je ostal Jančetu samo eden izmed dveh rimskih vojakov, ki sta stražila božji grob. Janče je prijel v roke leseno podobo, ki je predstavljala vojaka. Skoraj prestrašil se je. Vsa vlažna in prašna je bila podoba. Vsa drugačna kot lansko leto v cerkvi. Vojak je gledal mrko in temno, široke obrvi in brki so jezno štrleli v stran in helebarda je molela naravnost v Jančeta. Kot bi ga hotel nabosti, prav tako. Polaščal se ga je strah.

Oni štirje so se odpravljali in cerkovnik se je smeje obregnil ob Jančeta:

»Le primi ga, le, pa po glavi ga loputni, če ti bo kaj hotel!«

Janče ga je zagrabil. Vojakov obraz se mu je še bolj približal in oči so postale še bolj grozeče. Rad bi zakričal, pa se ni upal. Doli v cerkvi so bili ljudje, pa bi ga slišali in cerkovnik ter fantje bi se mu smejali, češ: v šolo hodi, pa se boji.

Vsi štirje so že odšli. Samo njihovi koraki so se slišali na stopnicah v zvoniku. Janče je ostal sam. Naglo je zagrabil vojaka, se ozrl vstran in zbežal po kupoli. Strah ga je davil za grlo. Z glavo je zadel ob nekaj trdega in padel. Pa se je takoj pobral, zgrabil vojaka na tleh in se plazil proti izhodu.

V zvoniku je postalo svetlejše. Čutil je, da ga skeli čelo in z roko je otipal kri. A ni se zmenil dosti. Samo da je prišel iz podstrešja. Nikoli več ne pojde tja gori po rimskega vojaka. Kvečjemu po sveto ženo, ki stoji po vstajenju Gospodovem ob praznem božjem grobu. Tako je mislil Janče, vlekel vojaka po stopnicah in končno prisopihal v cerkev.

Ko so ga zagledali vsega prašnega in okrvavljenega, so se spogledali, nato pa zasmejali.

»Kje pa si se potolkel?« je vprašal cerkovnik.

»Zakaj pa si prinesel samo pol vojaka?« je dejal drugi.

»In kje si pustil glavo?« je poizvedoval Grčarjev Tone, ki je postavljaj Kalvarijo.

Janče se je presenečeno ozrl. Njegov vojak je bil brez glave. Tam gori na podstrešju mu je morala odleteti, ko je padel.

Nič ni rekel Janče. Tiho je prislonil obglavljenega vojaka ob spovednico, si obrisal kri s čela in odšel. Saj ga niso razumeli. Angela ali pa sveto ženo je hotel nesti, pa mu je Tone vsilil rimskega vojaka. In še nekaj ga je skrbelo: kaj bo rekel gospod župnik, ko bo zvedel, da je vojak brez glave.

Pa ni bilo nič. Drugi dan se je župnik smejal, ko je zvedel o Jančetovi nesreči. Še nekaj dinarjev mu je dal, da bi pozabil na prestani strah. Ono glavo je našel cerkovnik na podstrešju za tramom in jo pritrdil na vojakov vrat. Tako je bilo vse urejeno.

Jančetu pa ona glava le ni šla iz spomina. Ko je naslednji dan klečal ob božjem grobu in stregel gospodu župniku, mu je vedno zagomazelo, ko se je ozrl na vojaka in se spomnil na temno podstrešje. Tako lepo si je predstavljal veliki teden. Pa mu je judovski vojak pokvaril vse.

Potem je prišel veliki petek in zatem velika sobota. Janče je bil ves dan v cerkvi. Pomagal je gospodu župniku, ministriral, zvonil z ropotcem, trikrat na dan poganjal veliko ragljo v zvoniku, trebil sveče, čistil svetilke in lestence. Joj, koliko dela! In kako prijetnega! Janče bi bil še ponoči v cerkvi, samo če bi mu pustili župnik in ne bi bilo onih dveh vojakov ob božjem grobu. Posebno onega z odbito glavo.

Na veliko soboto dopoldne so odvezali zvonove. Janče je spravil ropotec in zopet zvončkljal pred oltarjem in pritrkaval z najmanjšim zvonom v zvoniku.

Prišla je velika nedelja, Lepa in jasna. Na reki je še ležala rahla megla, gabri in breze na rebri pa so bili že svetli v prvem jutru. Danes je Janče vstal tako zgodaj kot še nikoli. Saj je ta nedelja samo enkrat v letu. In biti ministrant, hoditi pred nebom s kadihom v roki navsezgodaj zjutraj, ko pravkar posveti sonce, zapoje ptice in zazvone zvonovi. Kdo bi si mislil kaj lepšega!

Pa je vendar Jančeta nekaj težilo. Odlomljena glava na vojakovem vratu. Neprenehoma mu je silila pred oči in celo ponoči jo je videl v sanjah. Brki so se mu zdeli še bolj strašni, oči še bolj izbuljene in helebarda še večja. Janče se ga je bal, čeprav je bil samo naslikan.

Minila je ura in Janče je že stal sredi strežnikov pred božjim grobom in vihtel kadilnico. Luči so gorele, orgle donele, vsa cerkev je bila polna prijetnega vonja.

Tedaj je prijel gospod župnik monštranco s Kristusom, jo dvignil, da se je videla po vsej cerkvi, in pričel peti alelujo. Trikrat jo je zapel, njegov glas je bil vedno višji, vedno močnejše so odpevali pevci in po cerkvi je zadonelo:

»Zveličar naš je vstal iz groba...«

Janče je nihal s kadilnico, menadoma pa je prenehal in prebledel. Vojakova glava se je sama od sebe pričela gibati, vedno bolj se je nagibala in — padla. Ljudje okoli so se zasmeli, celo gospodu župniku je igral na ustnicah nasmeh. Tudi Janče se je nasmehnil. Ni bilo več one glave, ki ga je plašila. Zavihtel je kadilnico, da se je dvignil velik oblak visoko proti monštranci. V srcu mu je zavriskalo: Kristus je vstal! Ni več njegovih sovražnikov in tudi groznega vojaka ni več!

Zvonovi, ki so tedaj potrkavali nežno in skoraj tiho, so zazvonili močno in veselo. Janče je stopal v procesiji pred nebom. Veter se je zaganjal v rdeče bandero. In Janče je gledal in vihtel kadilnico. V duši pa mu je bilo svetlo in veselo.

Ko se je procesija vrnila v cerkev, je pogledal proti božjemu grobu: Vojakov ni bilo več tam. Samo dva angela sta stala ob praznem grobu in z iztegnjeno desnico kazala v nebo...

F. J.:

Zajčki rajajo.

*Skočili zajčki so v polje,
hiteli urno ven na plan.
So vsi? Francè, Marjetka, Žan?
In Poldek, Tonček tudi gré?*

*O, saj je tu družina vsa,
že v mehki travi se igral*

*Na bregu se ustavijo.
Koj žaba z godbo ples začne,
ves zajčji rod v objem se vzpne.
A mama očku pravi jo:*

*»Po plesu južino dobé,
nato domov naj se zgubél«*

Zvončkova povest.

Toplo sonce je prisijalo na breg. Vsi prebivalci na bregu so se že davno prebudili in uživali dehtečo pomlad in se igrali s sončnimi žarki, pogovarjali so se s potočkom, ki je brzel po zeleni dolini in odhajal daleč, daleč na pot.

»Bim, bim, bim,« je pozvonil zvonček, ki se je čutil kot nekak gospodar na vsem bregu, največ veljave in ugleda je imel tamkaj, pri vseh bratcih in sestricah. Kako tudi ne, saj je kraljeval na vzvišenem mestu in vedno je lahko opazoval in nadziral življenje na bregu.

»Bim, bim, bim.« Breg je utihnil, dvignile so se glavice in svečano prisluhnile, kaj bo spregovoril zvonček.

»Čujte danes, bratci in sestre, mojo povest, katere vam nisem še nikdar povedal. Prežalostna in zopet prevesela je ta povest, zato sem toliko časa molčal.«

»Čujmo, čujmo!«

»Povedal vam bom povest o sebi, resnično povest iz svojega življenja.«

»Čujmo, čujmo!«

»Davno je bilo že, od takrat smo šli že mnogokrat spat, v mojih mladih letih že se je to zgodilo, kar vam bom danes povedal. Seveda, vi tega nikakor ne morete pomniti, takrat ste še vsi, kar vas zdaj tu vidim, klili globoko pod zemljo.

Neke jeseni smo vsi prav razigrano razpoloženi obhajali poslovilni večer in ob koncu smo določili, da bo prihodnje leto kralj našega brega tisti, ki se bo prvi prebudil. Joj, toda, saj bi vam poglobitno skoraj pozabil povedati! Lep, mlad sem bil še takrat in svojo glavico sem pokonci nosil. Čisto pokonci, prav proti soncu sem jo dvigal. Zdaj seveda ne morem pokazati kako, od starosti mi je vrat čisto otrdel. O, da bi me videli, še vse drugače sem se nosil kot ti, trobentica, ali pa ti, žefran!

In smo zaspali drug za drugim. Dolga in huda zima je bila bajè takrat, a mi smo jo lepo srečno prespali.

Nekega jutra pa se zbudim in odprem oči. Sonce, toplo sonce mi je zasijalo v obraz in me pobožalo po licih.

Za božjo voljo, vse sem zamudil... Kdaj so že vsi vstali; smejali se mi bodo, zaspancu lenemu, sem si mislil in dvignil glavo. Pomel sem oči in se razgledal po bregu.

A čudo: Vsi še spe. Prvi sem. Prvi, kralj sem! Zavriskal in zapel sem od samega prešernega veselja, a vsi so trdno spali naprej.

Potoček-nagajivček, edino ta se je oglasil: »Spat pojdi, spat nazaj, da ti uhlji ne odmrznejo, imaš časa še več ko dovolj!«

»Že prav, si že priden, porednež nagajivi! Si mi mar nevoščljiv?«

V mojem kraljestvu je sijalo sonce tako gorko, a bratci moji in sestre so spale nemoteno naprej. Toda nekega dne — oh, še danes me pri srcu zaboli, če se spomnim na to, — nekega dne, pravim, me je zazeblo v obraz, rezek veter je potegnil čez breg, sonce je zašlo nekam za oblake, joj, in tedaj je začel naletavati sneg, sprva droban in na redko, potem pa kar v kosmih in na gosto. O, vi si tega niti od daleč ne morete misliti, nekaj tako strašnega je bilo to in ne vem komu se moram zahvaliti, da sem sploh še pri življenju ostal. Dolgo se nisem prav nič zavedal, kaj se godi z menoj in okrog mene. Kakor iz težkih sanj sem se zbudil in tedaj sem od prevelike bolečine in žalosti bridko zajokal. Moja, prej tako lepa in po-

nosna glava, ki je rasla naravnost proti soncu, je zdaj visela globoko po-
vešena skoraj do tal. In tak pohabljenec sem moral ostati do današnjega
dne jaz in ves moj rod. Ko so se tisto pomlad zbudile še druge naše
tovarišice in tovariši po širnem bregu, so me komaj, komaj spoznali. Sicer
sem res postal kralj, ali svojo kraljevsko čast sem presneto drago plačal.
Preveč sem bil ponosen na svojo čast, preveč ponosen na svojo bodočnost,
ki mi je pripravila tako črne dneve, in verjemite mi, bim, bim, bim, pre-
vzetnost je vsaka kaj kmalu kaznovana...«

Viktor Zvezdana:

Hrepenenje.

Viharne koprneče želje,
ki v srčnem hramu valove,
nas včasih poneso v veselje,
z bridkostjo večkrat nas teže...

Kdo ga ne pozna od Vas, mojih najmlajših?... Vsi poznate hrepenenje.
V nepokvarjenem mladem srčku se rodi prav tako, kot se rodi v srcu
odraslih. —

Zdenka je bila srčkana deklica. Bila je rejenka pri moji mamici. Ho-
dila je v šolo. Gospodična upraviteljica je bila z malo Zdenkico zelo za-
dovoljna. Pa kaj bi ne bila, mala Zdenkica je bila najboljša učenka! Njeno
ljubeznivo in prikupljivo ponašanje je vsakega očaralo. Tudi jaz sem imel
Zdenko zelo rad.

Zdenkina mamica je bila učiteljica v zelo oddaljenem kraju. Zato je
mamica obiskala Zdenko le ob počitnicah. Svojega očka pa Zdenkica ni
poznala. Večkrat je vprašala mamico: »Mamica, prosim Te, povej mi, ali
imam tudi jaz očka kot sosedov Vilček?«

»Hčerkica moja! Seveda imaš tudi Ti očka! Toda Tvoj očka je pomorščak. Odpotoval je na veliki ladji v daljnji tuji svet.«

Zdenkica je opazila, da je bila mamica v nekaki zadregi. Zato jo je še bolj zanimalo, zakaj ni pri nji njen očka, ki ga tako zelo želi videti. Zdenkica je še bolj zahrepenela po svojem ljubljennem očku. Vedela je, da je morje tam nekje zelo, zelo daleč. Vprašala je mamico: »Mamica, kdaj bom videla morje? Kajneda, po morju plavajo velike ladje in jadrnice?«

»Hčerkica, ne vprašuj me po očku! Veš, Zdenkica, če me ne boš spraševala po očku, bom prosila, da odideš z otroško kolonijo na morje!«

Ko se je šolsko leto začelo, je Zdenkina mamica odpotovala. To je bilo pravo veselje Zdenkino, ker sva tedaj izrabila ves prosti čas za izprehode. Zdenka je zelo ljubila naravo, predvsem pa cvetlice in ptičice. Najbolj jo je veselilo, kadar sva jo mahnila skozi gozdove pod Storžičem k jezeru na Brdu. Tam je stala tudi graščina z istim imenom. Pred graščino so se razgrinjali cvetoči travniki kakor slikovit prt na svatbeni mizi. Na koncu travnikov pa je gozdiček, ki je obkrožal malo mično jezerce na Brdu. Tu se je zibal mali grajski čoln. Na tem čolničku sem naučil Zdenkico veslanja. Bila je tudi v tem neprekosljiva učenka. Odrinila sva s čolnom na jezero.

Šum vesel in drsenje čolna po jezerski gladini je pripodilo družinico fazanov iz obrežnega ločja. Skozi jaso v gozdičku je prihajal omamni vonj cvetočega resja, ki se je spajal z vonjem smrečja in gozdnega mahu. V ozadju gozdička pa so kraljevali nad nenadkriljivo krasoto gorenjske prirode vrhovi očaka Triglava, vrhovi Karavank in Storžiča. V toploti majniškega sonca so se ti orjaki solzili v snežnih solzah in se poslavljalji od bele zimske odeje.

Pri odtoku, na spodnjem delu jezera, kjer se pričenja omelasto trsje, je plavala jata divjih rac. Brodile so po vodi, potapljale se z glavicami navpično in iskale hrane. Čoln je dobrzel do stopnišča kopališčne okrogle lope. Tu sva vselej privezala čoln.

Napotila sva se po hodniku na kopno. Prijetne stezice, nasute z belim peskom, so obkrožale jezerce. To je še povečalo prikupljivost okolice.

Vračala sva se po gozdičku proti domu. Iz gozda se je oglašala kukavica z majniškim slavospevom. Okoli vrha sv. Jošta pa je večerna zarja rdečila nebesni svod. »Gospod Matko,« je čebljala Zdenka, »veste, kaj je novega?« Smeškala se je in ni mi hotela takoj povedati novice. Bil sem radoveden, kaj se je pripetilo, ker je bila pri teh besedah vsa vzradoščena. Položila je svoj mali prstek čez ustnice in se smeškala. »Ako ne poveste nikomur, pa vam po-

vem, gospod Matko! »Mamica je pisala gospodični upraviteljici, da so ji odobrili, da bom tudi jaz šla z otroško kolonijo na letovišče na morje! Ah, kako se tega veselim, prav gotovo bom tamkaj videla tudi svojega očka!«

Šolsko leto se je bližalo koncu. Zaključilo se je na Vidov dan s sv. mašo in zahvalno pesmijo. Gospodična učiteljica, ki je bila učenkam res druga mamica, je po proslavi razdelila spričevala. Bila je zadovoljna. Zdenkica se je zahvalila upraviteljici v imenu učenk za njeno veliko ljubezen do njih. Gospodična pa se je vsa ginjena zahvalila Zdenkici za njene tople besede in jo pohvalila, ker je imela najboljše spričevalo. Gospod šolski nadzornik je obdaroval marljive učenke. Zdenka je dobila v dar knjigo »Modrost življenja«.

Zdenkica je z odličnim spričevalom zadovoljna odhajala iz šole. Šla je pričakovat mamico na postajo. Hotela je razveseliti mamico z doseženim uspehom v šoli.

Na pločniku pred postajo pa je Zdenki spodrsnilo. Zlomila si je desno nogo. Mamica ta dan — ni prišla...

V začetku julija sem se vrnil s potovanja. Zdenkici sem prinesel krasno ovratno verižico. V obesku je bila na marmor v barvah vdolana slika njenega očka. Bil sem na obisku pri svojem prijatelju iz mladih šolskih dni. Bil je gimnazijski ravnatelj. Ker je bil krstni boter male Zdenkice, ji je poklonil verižico z očetovo sliko kot darilo za njen rojstni dan. Iskal sem Zdenkico. Mamica mi je povedala, da leži v bolnišnici. Zelo mi je bilo žal, da se je Zdenkica ponesrečila. (Dalje.)

Zanimivosti

Rana ura — zlata ura. Nemci pravijo, da ima jutrnja ura zlato v ustih. Ta izrek ima svojo veljavo v mnogih ozirih. Kdor n. pr. odrezuje vrtnice, te kraljice med cvetjem, zgodaj zjutraj med 4. in 5. uro, ima to ugodnost, da bodo ostale cvetke dolgo časa sveže in dehteče.

Starost dreves je različna. Mamutovo drevo v Kaliforniji doseže svojih 4 do 5 tisoč let. Enako vztrajen je tudi tako imenovani kaksus. Pri nas bi dali prednost — tako se trdi — brini; tudi hrast in lipa sta sivca med našim drevjem.

Kje je naša zemlja brez živih bitij? Pravijo, da se dobe živa bitja celo v trajno suhih puščavah, v polarnih krajih in v vročih vrelih; pa tudi v ledenikih. V resnici brez življenja je Mrtvo morje, ker ima toliko solnih in žveplениh sestavin, da v njem pogine vsako živo bitje; dalje globine Črnega morja, ker se tam nahaja strupeni žvepleni vodenec, in končno s plini napolnjena žrela ognjenikov.

Koliko obiskov je treba za kilogram medu? Da napolnijo čebele svoje satovje s kilogramom medu, je potrebno, da obiščejo n. pr. približno 1.600.000 cvetov na akacijah. Dobi se pa tudi bolj medeno — ajdovo — cvetje, kjer zadostuje okrog 100.000 obiskov, kadar so rosna jutra in lepo vreme. Največ dela bi imele pridne čebelice, če bi hotele nabrati lepega rumenozlatega medu na belih cvetovih

travniske deteljice: 5—6 milijonov obiskov bi bilo potrebnih.

Streljajoče ribe. Naravoslovec H. Smith trdi, da se nahajajo v siamskih vodah ribe, ki imajo v škrgah tako napravo, da kepo vode izbrizgnejo n. pr. na rastline ob obrežju. Ondi čepeče žuželke padejo v vodo, ki jih ribe prožno použijejo.

KDO BI SI BIL MISLIL...

V krščanski trgovski družini na Dunaju so dobili že osmega otročiča. Oče je bil ne le pošten katoliški mož, ampak tudi spreten v trgovini. Blagoslov božji se je poznal pri vsem njegovem delu. Mati, vzorna in skrbna gospodinja, je z besedo in zgledom navajala vse svoje otročiče za versko življenje. Vsakega otroka je že v nežnih letih vodila v cerkev redemptoristov, tako tudi najmlajšega, Viljema, ki ga je nazivala Vili.

»Kaj meniš, Franci,« je rekla možu, ko je bil Vili šele dve leti star, »ali je že dovolj velik, da bi ga vzela s seboj v cerkev?«

»Zakaj ne, Marija! Kar vzemi ga s seboj; mislim, da se bo dovolj mirno zadržal.«

Mati prime fantička za roko in pravi: »Pojdi, Vili, greva v cerkev. Boš videl vse polno luči; pa lepo bodo peli, pa orgle bodo bučale!«

In plavokodrasti Vilček je drobil ob materini roki v bližnjo cerkev, kjer je

bilo že polno vernikov. Vse mu je bilo novo, vse je občudoval; napenjal je ušesa, ko so zadonele orgle in so odmevali glasovi cerkvenega zbora po prostornem svetišču. Predvsem mu je pa v oči padla lepota monštrance. Ni se mogel premagati, da ne bi vprašal: »Mama, kaj je pa to, ko se tako sveti?«

»Tam v sredi je Jezus sam; ampak v podobi belega kruhka! Le poglej! Takole se udari na prsi z desno rokco, ko bodo zvončkali, zraven pa reci: »Moj Jezus, tebi živim, moj Jezus, tvoj sem živ in mrtev!«

Kmalu nato je zapel zvonček. In res! Otročiček gleda zdaj k oltarju, zdaj na mamico — pa jo posnema. Drobnó dlan položi na srce in izgovarja, kolikor si je zapomnil: »Jezus — tebi živim, Jezus, tvoj sem živ in mrtev!«

Seveda vztrajati dalj časa v istem položaju in venomer gledati na oltar, tega Vilko ni prenesel. Postajal je truden in zato nemiren in nepotrpežljiv. Kar se obrne stara žena vsa nevoljna proti materi: »Kaj vam pride na misel, da jemljete tako majhnega otroka s seboj v cerkev; saj vidite, da motite pobožnost drugih. To je nezaslišano!«

Gospa Marija vzame Vilkota v naročje in koj zapusti cerkev, ko je bila služba božja pri kraju.

Drugo nedeljo je Vili zopet prosil, da bi smel iti z mamo k službi božji. »Le ostani doma; si še premajhen,« ga potolaži mama. Žalosten skoči deček k oknu, pogleda na nebo, potrká na svoj srček in zakliče: »Jezus, tebi živim, Jezus, tvoj sem živ in mrtev!« —

Vilko je napredoval. Čez leta je postal redovnik-redemptorist. Umrl je v duhu svetosti l. 1926. Ime njegovo je dobro znano: Paier Viljem Janaušek (Janauschek).

Osem let je počivalo njegovo truplo v preprostem grobu. Ker je pa bilo mnogo oseb uslišanih, ki so se bile priporočile njegovi priprošnji, je cerkvena gosposka ukrenila, da so se njegovi zemeljski ostanki v slovesnem sprevodu prenesli na kraj njegovega nekdanjega delovanja. K sprevodu so prišli škofje, odlični duhovniki in redovniki, častniki in vojaštvo in nepregledna množica drugih ljudi.

Sprevod se je pomikal po isti poti, koder je nekoč mati peljala Vilkota prvič v cerkev. Kdo bi si bil kdaj mislil, da bodo tega dečka tako slavili?! Kako je to prišlo? Prvi zdihljaj, ki ga je po navodilu pobožne matere ponavljal od zgodnjih otroških let, mu je bilo geslo za vse življenje in delovanje: Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem, Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen. —ž.

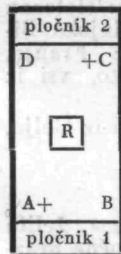
Za dobro voljo

»Abesinsko-italijanska vojna bo trajala zelo dolgo.«

»Iz česa sklepaš to?«

»Ali nisi čital, da se bojujoči se stranki natančno ravnata po abecedi? Adua, Adigrat, Aksum... Kdo ve, kdaj bosta prelistali vso abecedo?«

Prekoračenje prometnega kraja

Prostor je treba omejiti s koli in na njem začrtati prostor, ki naj predstavlja pločnik. Na sredi je treba začrtati pravokotnik R osem do deset metrov dolžine in dva do tri metre širine, ki naj služi za zavetišče.

Igralce je treba razdeliti v dvojce skupin, ki pa naj se med seboj ločita.

V začetku igre so vsi pešci na pločniku 1, vozila so pa razdeljena pri A in C. Pešci morajo sedaj prekoračiti s pločnika 1 na pločnik 2, tako da gredo mimo zavetišča, gledati pa morajo, da jih ne zasačijo vozila; če jih zasačijo na cesti, se lahko umaknejo

na pločnik ali pa v zavetišče, da se izognejo lovu.

Vozila se pomikajo samo v smeri A in B, potem v smer C, D, A itd. Ko odide vozilo s točke A, mora priti do B, ne da bi se med tem ustavilo; tudi se ne sme vrniti ali okreniti; zasači lahko samo pešce (s tem da se jih dotakne), ki gredo pred njim preko ceste.

Od časa do časa se postavi sodnik na točki A in zaustavi z danim znamenjem (s piščalko) kroženje vozil od A proti B. Vozila, ki so na potu, nadaljujejo v smeri proti B, nobeno pa ne sme oditi s točke A. Pešci morajo medtem mirno prekoračiti cesto do drugega znamenja, danega s piščalko, ki zopet upostavi promet in ki je tudi lahko nesrečno za zaostale pešce. Isto se lahko ponovi na točkah C, D.

Medtem ko se vozila pomikajo, se morejo pešci izprehajati v nevarnosti. Ko so vsi pešci na pločniku 2, se vrnejo nazaj na pločnik 1. Po preteku 10 do 15 minut se igra ustavi. Računa se: število izvršenih prehodov po skupini pešcev in število pešcev, ki so ostali. Igra se nadaljuje, tako da se zamenjajo vloge pešcev in vozil.

Izločijo se pešci, ki jih zasačijo (vlove) vozila na cesti; vozila, ki se okrenejo ali vrnejo z namenom, da bi ujela pešca, ne upoštevajoč znamenja zapore, ali ki ujamejo pešca, ki je na pločniku ali v zavetišču; nadalje vozila, ki se med seboj prerivajo in polomijo.

Igra z žogo (stoje in čepe)

Tabora sta nameščena v vrsti za črto, ki je začrtana na tleh. Nekaj korakov pred vsako vrsto stoji po en igralec z

žogo v roki. Na dano znamenje vrže vsak igralec žogo prvemu igralcu svoje vrste, katero pa mu mora le-tà zagnati nazaj, potem pa počeniti. Nato vrže igralec pred vrsto žogo drugemu igralcu svoje skupine, ki jo odda nazaj in istotako kot prvi počene. Tako se igra nadaljuje, dokler ne dobi zadnji izmed igralcev žoge ter jo odda nazaj. Kakor hitro se to zgodi, se predzadnji igralec dvigne, ujame žogo, jo odda in tako gre igra dalje toliko časa, da pride žoga zopet v roke prvemu igralcu.

Uganke, rešitve in drugo

Kakor igra ...

(V. B., Ljubljana.)

Skrit pregovor.

SVETOZAR VELETIN

SISAK

Posetnica.

Stanko Ranarič
in Nikola Narina

Pančevo

Kaj sta ta dva moža?

Rešitev ugank iz 7. številke.

Rog sreče:

Da ni denar največji dar,
ti marsikdo pojásni,
samo beračev ne sprašuj
s tej resnici jasni!

Dekliški zavod:

L	j	u	d	m	i	l	a
J	u	l	i	j	a	n	a
S	i	d	o	n	i	j	a
V	e	r	o	n	i	k	a
G	e	n	o	v	e	f	a
A	g	r	i	p	i	n	a
B	e	a	t	r	i	k	a
B	o	g	o	m	i	l	a

Skrit pregovor:

Denar — sveta vladar.

Vse uganke so pravilno rešili: Holozan Emil, Vevče; Minka Sodja, Bohinjska Bistrica; Sadar Breda, Černelč Franja, Grahli Alojzija, Jagodič Zdenko, vsi iz Celja; Francé iz Središča.

Izžrebana je bila: Sadar Breda iz Celja.

Uredništvo in uprava »Vrtca« želita vsem prijateljem vesele velikonočne praznike!

»Vrtec« izhaja 15. dan v mesecu in stane za vse leto Din 15.—. Izdaja ga Konzorcij »Vrtca«. Urejuje ga in oblastem odgovarja Jesenovec France, profesor v Ljubljani, Cesta 29. oktobra št. 18. — Uprava »Vrtca« v Ljubljani, Kopitarjeva ul. 2 (H. Ničman). Tiska ga Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).